

GIÁO DỤC & ĐỜI SỐNG

ALL PHOTOS BY BASTARD'S ROAD

Cựu chiến binh Thủy quân lục chiến Jon Hancock ở South Dakota. Anh Hancock quyết định thành lập Dự án vô vụ lợi "Bastards' Road", dành để giúp các cựu chiến binh đi bộ đường dài và chữa lành vết thương chiến tranh.

Cựu chiến binh Jon Hancock và cuộc hành trình dài 5,800 dặm.

Một bức ảnh trích từ bộ phim tài liệu "Bastards' Road".

Anh Hancock ôm đồng đội Chris Macintosh của mình.

Chuyến đi bộ 5,800 dặm của một cựu chiến binh để chữa lành những tổn thương

ANDREW THOMAS

Những vết thương chiến tranh tồn tại theo nhiều cách khác nhau, và khi các cựu chiến binh trở về nhà, không phải lúc nào cũng dễ dàng để họ nhận biết ra điều đó. Định kiến về sức khỏe tâm thần và rối loạn căng thẳng sau chấn thương (PTSD) khiến việc xoa dịu những tổn thương mà những người nam và nữ quân nhân đã trải qua càng trở nên khó khăn hơn. Đôi khi cần có những hành động quyết đoán và những cuộc trò chuyện thẳng thắn để chữa lành cho họ.

Hancock hy vọng các cựu chiến binh biết rằng họ không hề đơn độc, và chia sẻ về những tổn thương không khiến họ yếu đuối.

Cựu chiến binh Thủy quân lục chiến Jon Hancock đã được điều động đến Ramadi, Iraq trong Tiểu đoàn 2 của Thủy quân lục chiến 4 năm 2004. Trung đội có tên là Magnificent Bastards, đã chiến đấu anh dũng và trải qua nhiều thương vong. Một trong bốn người lính đã bị thương hoặc thiệt mạng trong cuộc giao tranh. Bất chấp những tổn thất nặng nề và chấn thương ngoài sức tưởng tượng, anh Hancock phải trở lại Iraq cho 6 lần điều động quân sự khác. Sự tàn khốc của chiến tranh, sự mất mát những người anh em đồng đội, và sự tự vấn lương tâm, tất cả đều khiến anh phải trả giá khi trở về.

Anh Hancock hiện tại đã 38 tuổi, anh rời nhiệm vụ vào ngày 21/09/2009 và ngay lập tức tham gia học đại học tại Đại học Maryland. Quá trình chuyển đổi trở thành một sinh viên và sống cuộc sống của một công dân bình thường với anh không mấy suôn sẻ. "Có lẽ, đó là lúc tôi bắt đầu cảm thấy bị chế nhạo và muốn ẩn danh," anh Hancock nói, "bởi vì tôi đã làm việc trong tất cả các đội đó, tôi đã có sự nghiệp thực sự tuyệt vời cho đến thời điểm này, và rồi giờ đây tôi đang ngồi nghe một đứa trẻ cố gắng nói cho tôi biết chiến tranh Iraq và Afghanistan là như thế nào." *Tiếp theo trang 2*

Làm thế nào chúng ta có thể khắc ghi những dấu ấn của bản thân trong người khác để truyền cảm hứng và dẫn dắt họ?

Di sản của Tình yêu: Những kỷ niệm chúng ta để lại

JEFF MINICK

"Cái chết để lại một nỗi đau không ai có thể chữa lành, Tình yêu để lại một vùng ký ức không ai có thể đánh cắp."
—Từ một bia đá cổ của người Ailen

Trong cuốn tiểu thuyết của Carlos Ruiz

Zafón "Mê Cung của Các Linh Hồn" (The Labyrinth of the Spirits), một nhà văn bí ẩn, Julian Carax, đã viết những dòng này trong lời nhắn cuối cùng cho một người bạn: "Đừng bao giờ quên rằng chúng ta vẫn tồn tại khi ai đó còn nhớ đến chúng ta." Khi từ già cõi đời, chúng ta để lại gì cho những người thân yêu - tài sản,

tiền bạc, một chiếc xe hơi, chiếc Mercedes cổ; là một ngôi nhà nơi có nhiều thế hệ tiếp nối sinh sống, những album ảnh, căn gác chứa đầy đồ chơi hỏng của thời thơ ấu và trang phục lỗi lỗi đến 40 năm. Ngoại trừ những người nghèo khổ, vô gia cư và neo *Tiếp theo trang 8*

Quang cảnh nhìn từ trên cao của gian nhà chính tại trang viên Montpelier của ngài James Madison, một vị Tổ phụ Lập quốc, tác giả chính của Hiến pháp Hoa Kỳ và là Tổng thống thứ tư của Hoa Kỳ.

Montpelier: Dinh thự ở Virginia của Tổ phụ Lập quốc James Madison

RACHEAL DYMSKI

Montpelier, ngôi nhà theo phong cách trang viên của ngài James Madison, Tổ phụ Lập quốc, nhà ngoại giao và tổng thống thứ tư của Hoa Kỳ, có một lịch sử phong phú và đa dạng như người dân ông đã làm cho nó nổi tiếng vậy.

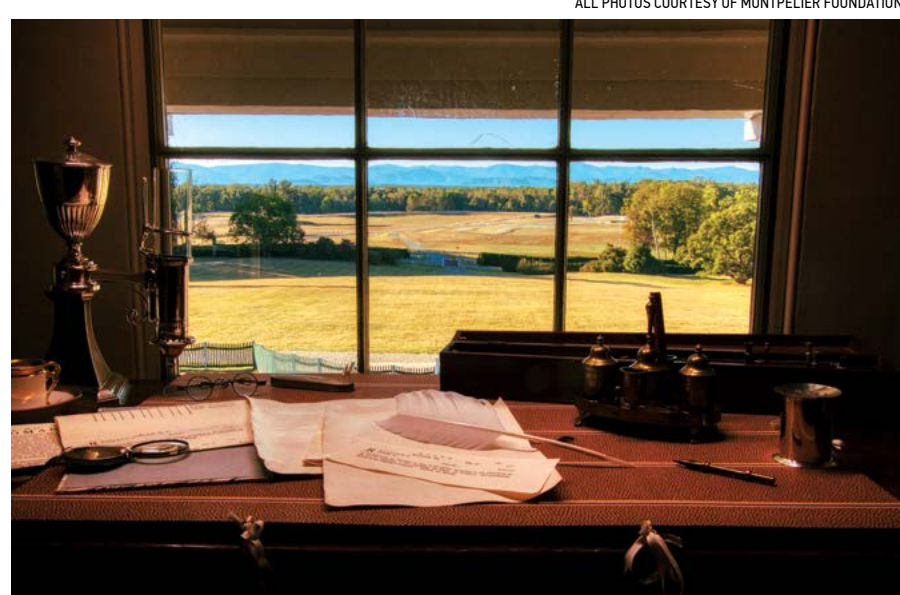
Tài sản nằm trong Thung lũng Lịch sử Quốc gia có diện tích hơn 2,600 mẫu Anh này đã thuộc về gia đình Madison từ những năm 1720. Vào năm 1751, năm Tổng thống James Madison được sinh ra, ông đã chào đời trong một ngôi nhà nhỏ hơn nhiều năm cách địa điểm hiện tại của Montpelier khoảng nửa dặm. Cha của Tổng thống Madison được xem là người đã đặt những viên gạch đầu tiên cho ngôi nhà

hiện nay vào những năm 1760, và khi gia đình chuyển đến, ngôi nhà theo phong cách Georgia này là gia trang lớn nhất ở Quận Orange.

Nhà Sáng lập Hiến pháp

Mặc dù Montpelier là nơi mà Tổng thống James Madison gọi là mái ấm, ông lại không có mặt ở đó trong nhiều năm. Ông tốt nghiệp Đại học New Jersey (nay là Princeton), làm việc trong Hạ viện ở Williamsburg và Richmond, và sống ở Hoa Thịnh Đốn trong gần hai thập kỷ. Trong thời gian xa nhà, ông đã trở thành người không thể thiếu đối với sự khai sinh của Đất nước Hoa Kỳ.

Trong một bài báo của Smithsonian, ông Michael Quinn, cựu chủ tịch của Montpelier Foundation, cho biết, “Điều khiến cuộc cách mạng của chúng ta vẹn

Quang cảnh thôn dã từ bàn làm việc trong gian nhà chính tại Montpelier, trang viên của Tổng thống James Madison.

ALL PHOTOS COURTESY OF MONTEPELIER FOUNDATION

toàn chính là tài năng thiên bẩm của Tổng thống Madison. Ông ấy đã định hình lý tưởng của quốc gia này.”

Tổng thống Madison, được biết đến với tư cách là Nhà Sáng lập Hiến pháp, đã nghĩ ra hệ thống kiểm tra và cân đối giữa ba nhánh của chính thể. Với cương vị là đồng tác giả của Luận cương Liên bang (Federalist Papers), cùng với Alexander Hamilton và John Jay, Tổng thống Madison đã bảo vệ Hiến pháp dưới bút danh Publius. Ngài Madison tiến bước phục vụ với tư cách là ngoại trưởng của Tổng thống Jefferson, và tiếp theo là hai nhiệm kỳ làm tổng thống. Ông dẫn đầu thỏa thuận Mua Louisiana (từ Pháp) dưới thời Tổng thống Jefferson, thuyết phục Quốc hội phê chuẩn và tài trợ cho thương vụ này. Sau đó, trong thời gian làm tổng thống, tuyên chiến với Anh Quốc năm 1812; khi gia đình Madison chạy khỏi Hoa Thịnh Đốn ngay trước khi người Anh phóng hỏa thủ đô, vợ của Tổng thống Madison, bà Dolley, đã có hành động nổi tiếng là giải cứu bức chân dung dài 8 feet của George Washington. Sau nhiệm kỳ của mình, Tổng thống Madison về hưu và sống tại Montpelier.

Một trang viên đang hoạt động

Trong những năm 1790, Tổng thống Madison đã xây thêm vào Montpelier để tạo chỗ ở cho ông và bà Dolley chung sống. Cha mẹ ông Madison tiếp tục sống trong ngôi nhà cũ. Tổng thống Madison thừa kế ngôi nhà này sau khi cha ông qua đời vào năm 1801, nhưng mẹ ông vẫn ở Montpelier.

Là chủ trang viên, Tổng thống Madison muốn mảnh đất của ông vừa sinh lợi vừa bảo tồn được tình trạng nguyên sơ của nó. Ông giữ cho phần lớn đất đai của mình được cây xanh phủ bóng, và ngày nay, vùng đất này bao gồm cả các khu vườn, lối đi và các địa điểm khảo cổ.

Ba trăm nô lệ đã từng sống và làm việc tại Montpelier, và là chủ đề của cuộc triển lãm mạnh mẽ “The Mere Distinction of Color” (tạm dịch: Sự Biệt Đãi Đơn Thuần của Màu Da), được mở cửa cho công chúng từ Thứ Năm đến Thứ Hai từ 9 giờ sáng đến 3 giờ chiều. Việc mua vé trước rất được khuyến khích đối với cuộc triển lãm nổi tiếng này, để khám phá nghịch lý rằng Tổng thống Madison kiên quyết chống lại tệ nạn nô lệ, nhưng bản thân ông lại sinh ra để làm chủ một trang viên gia đình với lao động là nô lệ.

Triển lãm này được đặt tên theo một câu nói nổi tiếng năm 1787 của Tổng thống Madison trong Đại hội Liên bang (Federal Convention) vốn đã phác thảo nên Hiến pháp Hoa Kỳ và cho thấy hoàn cảnh trở trêu của một chủ nô, người đã tranh luận chống lại chế độ nô lệ: “Chúng ta đã chứng kiến sự biệt đãi đơn thuần của màu da được thực hiện trong thời kỳ khai sáng nhất, là cơ sở cho một nền thống trị áp bức nhất từng được thực hiện bởi con người lên con người.”

Ảnh chụp phía bên cạnh của ngôi nhà chính tại trang viên Montpelier của Tổng thống James Madison.

Nội thất xa hoa tại Montpelier.

Lịch sử được khôi phục

Sau khi Tổng thống Madison qua đời vào năm 1836, bà Dolley bắt đầu dành nhiều thời gian hơn ở Hoa Thịnh Đốn. Năm 1844, bà bán Montpelier để trang trải các khoản nợ mà con trai bà, ông Payne Todd, đã có từ cuộc hôn nhân trước.

Năm 1901, gia đình William duPont đã mua tài sản này, xây thêm vào ngôi nhà và thay thế gạch cũ bằng vữa màu hồng. Năm 1984, ngôi nhà và di sản đã được bà Marion duPont Scott quyên tặng cho Quỹ Bảo tồn Di tích Lịch sử Quốc gia, yêu cầu ngôi nhà được trả lại diện mạo dưới thời Tổng thống Madison.

Năm 2003, Montpelier Foundation đã khởi động một dự án trùng tu để trả Montpelier về hiện trạng ban đầu như lúc ông James và bà Dolley còn sống ở đó.

Theo mô tả từ một tờ báo công cộng, ngày nay Montpelier đã được khôi phục lại mặt tiền theo phong cách liên bang ban đầu của nó, với tường gạch và “những cây cột lớn được sơn màu trắng sáng.” Một mái nhà mới lợp từ 30,000 tấm ván cát bằng tay đã mô phỏng lại mái nhà từng có ở Montpelier vào thời Tổng thống Madison.

Ghé thăm Montpelier

Tổng thống James và phu nhân Dolley Madison thích mời khách đến chơi nhà mình. Cảm giác được chào đón đó vẫn là một khía cạnh quan trọng của trang viên này ngày cá vào thời nay. Ngày nay, các lối đi dài tám dặm của Montpelier mở cửa miễn phí cho công chúng từ Thứ Năm đến Thứ Hai trong giờ làm việc, và được sử dụng hàng ngày bởi những người đi bộ dã ngoại và người yêu thiên nhiên.

Có nhiều tour du lịch tại Montpelier (khuyến khích mua vé trước). Các tour tham quan trang viên và tour Điểm Nhãn của Montpelier cung cấp góc nhìn sâu sắc về cuộc sống thường nhật của cư dân Montpelier.

Cả Montpelier và ngài Madison đều đã trải qua nhiều thời kỳ và nhiều giai đoạn lịch sử khác nhau. Một chuyến thăm đến Montpelier sẽ khiến quý vị muốn khám phá thêm về người đàn ông đã giúp định hình Hoa Kỳ và ngôi nhà mà ông ấy yêu quý.

Cô Rachael Dymski là một tác giả, chủ cửa hàng hoa, và là mẹ của hai cô con gái nhỏ. Cô hiện đang viết một cuốn tiểu thuyết về sự chiếm đóng quần đảo Channel của người Đức.

Minh Ngọc biên dịch

Con đường dẫn vào khuôn viên khu lịch sử Montpelier.

Ngôi nhà chính ở Montpelier.

Đất đai trù phú của Montpelier.

Di sản của Tình yêu: Những kỷ niệm chúng ta để lại

Tiếp theo từ trang 1

đơn, chúng ta để lại cho người thân thiết nhất những vật dụng riêng và một đồng tiền; vài thứ trong đó có giá trị, một số không quan trọng nhưng mang đậm dấu ấn cá nhân, một số chuẩn bị đến cửa hàng từ thiện hoặc bị bỏ lại ở bãi rác.

Thực ra món quà quý giá nhất mà chúng ta có thể để lại cho người còn sống chính là những kỷ niệm.

Trong nhiều năm, tôi đã lo lắng rằng tuổi già có thể biến tôi thành người hà tiện, đa nghi, bi quan, chán nản, và rằng sau khi tôi qua đời, những người khác sẽ nhớ đến tôi như một ông già khó tính, chua cay. Ông của tôi đã trở thành một ông già như vậy, dễ dàng đưa ra những lời nhận xét cụt lùn, những lời nói chặn ngang để lại vết thương lòng. Một người đàn ông lớn tuổi khác mà tôi quen biết, về hưu sau thời gian cống hiến cho quân đội, lại tỏ ra khó chịu với những người khác, kể cả với vợ mình. Nghe có vẻ vô lý, nhưng khả năng nhớ đến như hai người này hoặc như những người già khác mà tôi đã gặp khiên tôi sợ hãi.

Vào một buổi sáng sớm, tôi đang uống cà phê trước hiên nhà thì sự lo lắng quen thuộc lại ghé thăm. Nghiêng ngẫm về khả năng liệu tuổi già có thể biến mình thành ông già khó tính khó nết không, tâm trạng u ám bao trùm lấy tôi. Sau đó, một ý nghĩ chợt đến: "Này, ông đã hơn 60 tuổi. Ông già rồi, và ông không phải là một kẻ cần nhân khó ưa." Các bạn có thể bật cười, nhưng suy nghĩ đó đem lại cho tôi niềm vui và sự nhẹ nhõm suốt ngày. Tôi lảng lảng như trên mây vậy.

Tất nhiên, giống như nhiều người, tôi cũng có lúc đã làm tổn thương ai đó, đôi khi phạm những sai lầm không thể bù đắp, một số hành động mà không cách nào khác phục. Trong trường hợp đó, tôi chỉ có thể rút kinh nghiệm từ những sai lầm, tìm cách trở lại con đường đúng đắn, và cố gắng trở thành một người tốt hơn.

Vì vậy, sau khi tôi qua đời, có thể một số người ghét tôi, một số có thể nhớ đến tôi với những việc làm sai lầm, nhưng tôi nghĩ hình ảnh tôi trong tâm trí người khác sẽ không bao giờ là một kẻ gắt gỏng.

Điều này dẫn đến câu hỏi: Làm thế nào chúng ta có thể chúc phúc cho những người thân yêu, nhất là những người trẻ, bằng cách để lại những kỷ niệm đẹp? Làm thế nào chúng ta có thể tặng họ những món quà, ví như: sự thoải mái khi họ cần được an ủi, hay khi họ cần tiếng cười? Làm thế nào chúng ta có thể khắc ghi những dấu ấn của bản thân trong người khác để truyền cảm hứng và dẫn dắt họ?

Theo tôi, có ba yếu tố quan trọng: thái độ, sự hiện diện, và nỗ lực là đáp án cho

Làm thế nào chúng ta có thể khắc ghi những dấu ấn của bản thân trong người khác để truyền cảm hứng và dẫn dắt họ?

những câu hỏi này.

Thái độ của chúng ta đối với thế giới nói chung có thể lưu lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong ký ức của những người khác. Tất cả chúng ta đều biết có những người già luôn lạc quan yêu đời và lan tỏa năng lượng tích cực cho mọi người. Và cũng có những người già mà sự bi quan của họ có vị đắng và đen như một tách cà phê dờ.

Đối với tôi, điều tệ nhất là câu nói: "Tôi sẽ không bao giờ muốn nuôi dạy một đứa trẻ thời đại bây giờ." Đó là thái độ mà tôi không thể chấp nhận được, không phải với bốn đứa con, vợ chồng của chúng và một trung đội cháu chắt đang lớn của tôi.

Không - đối với những đứa trẻ này, đối với những sinh viên mà tôi đã từng giảng dạy, và đối với những người phục vụ trẻ tuổi trong quán cà phê địa phương, tôi muốn bác bỏ chủ nghĩa bi quan quá phổ biến trong văn hóa của chúng ta, đặc biệt là trên các phương tiện truyền thông, bằng cách khích lệ sự can đảm, tinh thần lạc quan, đặc biệt là về tương lai.

Khi phải đối mặt với những cơn tê nhức và nỗi buồn chán của tuổi già, từ việc các khớp xương xơ cứng đến việc mất đi những người bạn yêu quý và các thành viên trong gia đình, chúng ta có thể cảm thấy nguồn dự trữ niềm vui tích cực trong mình đôi khi cạn kiệt. Đó là những dịp chúng ta cần giấu đi cảm xúc buồn thương, mang đến cho mọi người ánh sáng thay vì bóng tối, hy vọng thay vì tuyệt vọng; trong khi đó, chúng ta vẫn phải đối mặt với một nhiệm vụ khó khăn là nạp thêm năng lượng cho nội tâm đã cạn kiệt của mình.

Để lại dấu ấn tốt đẹp cần phải có sự hiện diện. Tôi biết một người phụ nữ dành một phần thời gian trong tuần để thăm người mẹ già trăm tuổi trong viện dưỡng lão và hai ngày khác trong tuần đến chơi cùng các cháu của bà ấy. Trong hành động đầu tiên, bà ấy trở thành kho lưu trữ ký ức của mẹ mình; còn với hành động thứ hai, cho dù có nhận ra điều đó hay không, bà ấy đã để lại những ký ức đẹp cho con cháu và cho chính mình. Những đứa trẻ chấp chúng biết đi khiến bà mệt mỏi, nhưng mỗi ngày khi về nhà, bà lưu lại một mảnh ký ức trong những đứa trẻ đó, âm nhạc sẽ vang vọng trong chúng rất lâu sau khi bà trở về với cát bụi.

Cuối cùng, chúng ta cần phải cố gắng tạo ra những kỷ niệm. Chúng tôi sống ở vùng Oregon và các con của chúng tôi ở Nam Carolina, nhưng chúng tôi vượt qua những trở ngại về địa lý thông qua các cuộc gọi điện thoại, email, tin nhắn và thư tay. Chúng tôi có thể gửi quà lúc chúng không hề mong đợi, lên kế hoạch cho những buổi gặp mặt hàng năm. Những hoạt động này giúp chúng tôi duy trì các sợi dây liên lạc để xây dựng ký ức.

Chúng ta có thể lưu lại một di sản là ký ức tình yêu nếu cố gắng làm như vậy; đó chính là một món quà duy trì và gắn kết với những người chúng ta yêu thương.

Tác giả Jeff Minick dạy lịch sử, văn học và tiếng Latin tại Asheville, N.C. trong 20 năm. Hiện nay, ông sống và viết tại Front Royal, Virginia. Vui lòng truy cập JeffMinick.com để theo dõi blog của ông.

Ngân Hà biên dịch

Món quà quý giá nhất mà chúng ta có thể để lại cho người còn sống chính là những kỷ niệm.

EPOCH
TIMES
TIẾNG VIỆT

www.etviet.com

CHÚNG TÔI ĐƯA
NHỮNG TIN TỨC
QUAN TRỌNG,
TRUNG THỰC VÀ
TRUYỀN THỐNG

EPOCH TIMES TIENG VIET

3 EASY WAYS TO SUBSCRIBE / Có thể đặt báo qua:

ONLINE: www.etviet.com

BY PHONE/Call:

(626) 618-6168
(714) 356-8899

BY MAIL:

Fill out the form to the right
and mail it to / Xin điền mẫu
bên cạnh và gửi đến:

Epoch Times Tiếng Việt
10962 Main Street, Ste 101,
El Monte, CA 91731

Weekly print paper to your
home / Một tờ báo sẽ được
giao tận nhà mỗi tuần.

All subscriptions will continue
until you request to cancel /
Báo vẫn tiếp tục giao cho tới
khi khách hàng yêu cầu ngưng.

Yes, I'd like to subscribe for/Vâng, tôi muốn đặt báo:

Normal delivery/Gửi thường (khoảng 6-7 ngày sẽ nhận được báo)

6 months for \$59 12 months for \$104

Fast delivery/Gửi nhanh (khoảng 2-4 ngày sẽ nhận được báo)

3 months for \$45 6 months for \$89 12 months for \$175

NAME/Tên _____

PHONE/Số phone _____

ADDRESS/Địa chỉ _____

CITY/Thành phố _____

STATE/Tiểu bang _____

ZIP/Mã vùng _____

EMAIL _____

PAY BY CHECK/Trả bằng chi phiếu
(Payable to / Trả cho: Epoch Times Tiếng Việt)

USE MY CREDIT CARD/Dùng thẻ tín dụng

VISA MasterCard Discover

Card number/Số thẻ: _____

Exp.date/Ngày hết hạn: _____

Signature/Chữ ký: _____

CVC # (REQUIRED) /Số CVC (bắt buộc): _____